

Взели глината отъ ржцѣтъ му.

Скоро Колю направилъ гърненца отъ глина. То било тъй хубаво, че Борисъ и Анка му се много радвали. Оставили си работата и гледали какъ Колю прикрѣпялъ дръжката на гърненцето, какъ изравнялъ края му, закръглялъ дъното му.

— Какво хубавичко гърненце! И вода може да се налѣе вжтрѣ, — хвалили го дѣцата.

Само Акулина не го харесвала.

— Много чудно нѣщо! — казвала тя. — Всѣки глупакъ може да го направи.

— Ами ти можешъ ли?

— Та не мога ли? Голѣма работа!

— Ха направи го де! — подканилъ я Колю.

— Ей сега ще си цапамъ ржцѣтъ!

— Неможешъ да го направишъ, та затова така говоришъ! . .

— Стига да искамъ, за веднажъ ще го направя.

— Неможешъ!

— Гледайте сега какъ ще го направя. Подрѣжете Славча.

Колю взелъ Славча и слугинята седнала на мѣстото му.

— Акуилна моделира! Акулина играе съ глина! — смѣли се дѣцата. Заобиколили я и не снемали очи отъ ржцѣтъ ѝ.

Слугинята мислила, че веднага ще направи гърненцето. Захванала смѣло, но скоро видѣла, че не е лесна работа.

Направила топка отъ глина, издѣлбала дупка въ нея, но не ставало гърне. Сплескала глината на питка и почнала да я сгъва, но пакъ не ставало. Мачкала глината, въртѣла я насамъ-нататъкъ — не става.

— Не става! Нищо не излиза! — викали дѣцата. — На нищо не прилича . . .

— Прилича на вѣхта обувка.

Слугинята се мжчила, мжчила, запотила се, зачервила се, най-послѣ станала.

— Нѣмамъ врѣме. Трѣбва да се приготви обѣда. Послѣ ще го направя.